

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: V. T. N.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2022 č. j. OAM-329/LE-VL17-D08-2022, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Dále bylo rozhodnuto o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Rumunsko.
2. Žalobce namítal, že žalovaný si neopatřil dostatek podkladů, na základě kterých by mohl řádně a objektivně vydat napadené rozhodnutí. Vyslovil názor, že v Rumunsku existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce dále uvedl, že v Rumunsku neměl a nemá žádné zázemí, nemá k této zemi žádný vztah. V České republice žil v Praze mezi svými krajany a měl zde zázemí díky rozsáhlé vietnamské komunitě.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, citoval zjištění z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který byl s žalobcem proveden v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka. Žalovaný konstatoval, že žalobce vypověděl, že na území Rumunska měl vydané od března 2019 pracovní vízum s platností na dva roky a poté na území Rumunska pobýval do května roku 2022. Na žalobce tak lze aplikovat kritérium uvedené v článku 12 odst. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, podle něhož pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. S ohledem na výše uvedené, na základě údajů poskytnutých žalobcem a informací získaných v průběhu řízení, je tak dle žalovaného státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, Rumunsko. Žalovaný proto požádal Rumunsko o posouzení příslušnosti a dne 25. 10. 2022 odeslal žádost o převzetí žalobce do uvedeného státu. Rumunsko dne 5. 12. 2022 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podanou na území České republiky podle článku 12 odst. 4 citovaného nařízení. Rumunsko ve své kladné odpovědi uvedlo, že žalobce měl vydané rumunské vízum, které bylo platné do dne 26. 5. 2022. Žalovaný dále uvedl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval tím, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Vycházel z Informace OAMP ze dne 26. 7. 2022, týkající se azylového systému v Rumunsku. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Žalovaný se zabýval také skutečnostmi, které žalobce uvedl při poskytnutí údajů k jeho žádosti. Žalobce přitom neuvedl prokazatelně negativní skutečnosti, které by mu bránily se vrátit do Rumunska. Nechtěl tam zůstat z pracovních důvodů, protože

dostával nízkou mzdu, proto Rumunsko opustil a rozhodl se odejít do České republiky. V rámci podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl jako důvod pouze ekonomické důvody. Sdělil, že v rámci navrácení do země původu mu nehrozí žádné problémy a nehrozí mu žádné problémy ani v případě navrácení do Rumunska. Žalobce jeví známky tzv. ekonomické migrace, tudíž neuvedl žádné relevantní důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu právě v České republice a žádost podal z důvodu legalizace pobytu v České republice.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.
5. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
6. Podle článku 12 odst. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
7. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 je součástí Dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Tento systém na jedné straně brání tomu, aby žadatelé o azyl nebyli postupně vyhošťováni a nebyla jim poskytnuta ochrana, ale na druhé straně také chrání státy EU, aby nebyl azylový systém zahlcován několikanásobnými žádostmi z důvodu vyhledávání jednotlivými žadateli nejvstřícnějších přístupů ze strany členských zemí.
8. Podle čl. 3 odst. 1 citovaného Nařízení č. 604/2013, členské státy posuzují jakoukoliv žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 3 odst. 2 uvedeného Nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto Nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce uvedeného Nařízení je uvedeno, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III., aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v České republice dne 8. 10. 2022. V rámci údajů a pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dne 20. 10. 2022 uvedl v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka, že od zprostředkovatelské firmy získal pracovní vízum do Rumunska, kam v roce 2019 odcestoval z Vietnamu za prací. Při odjezdu z vlasti neměl žádné potíže. V Rumunsku pracoval jako pomocník na stavbě. Po skončení víza v březnu 2021 v Rumunsku stále pobýval a pracoval jako pomocná síla. Od zprostředkovatele v Rumunsku se dozvěděl, že v Praze si může vydělat více peněz. Na cestu mu půjčil peníze a zajistil mu práci na tržnici v Praze. Do České republiky se dostal kamionem v nákladovém prostoru. Ve Vietnamu neměl žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami. Nebyl tam trestně stíhán. V případě návratu do vlasti se obává hlavně toho, že nebude mít možnost splácet dluhy. Nehrozí mu, že by mu fyzicky ublížili, ale přijde o dům. V České republice požádal o mezinárodní ochranu z důvodu, že by zde chtěl zůstat a pracovat. V zemích Evropské unie nemá žádné rodinné příslušníky. Jeho zdravotní stav je dobrý. Do Rumunska se vracet nechce. Neměl by tam práci a neměl by tam, kde bydlet. Požádal o azyl, aby si zlegalizoval svůj pobyt v České republice a mohl zde pracovat. Vydělanými penězi chce pomáhat své rodině a splácet dluh ve Vietnamu.
10. Ze správního spisu se dále podává, že žalovaný požádal Rumunsko o posouzení příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podanou na území České republiky podle článku 12 odst. 4 Nařízení č. 604/2013. Dne 5. 12. 2022 Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podanou žalobcem na území České republiky podle článku 12 odst. 4 citovaného nařízení a v odpovědi uvedlo, že žalobce měl vydané rumunské vízum, které bylo platné do 26. 5. 2022. Součástí správního spisu je rovněž Informace OAMP ze dne 26. 7. 2022, Rumunsko, azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinští navrátilci, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky. Zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. Z tohoto dokumentu kromě jiného vyplývá, že žadatelé o mezinárodní ochranu mají po celou dobu řízení právo na přístup k právnímu zastupování. Bezplatné poradenství a právní pomoc jsou žadatelům obecně poskytovány v rámci konkrétních projektů či ze strany nevládních organizací. Žadatel o mezinárodní ochranu může proti rozhodnutí v prvoinstančním řízení podat odvolání k okresnímu soudu, odvolání má automatický odkladný účinek. Proti rozhodnutí odvolacího soudu se lze ve druhém stupni odvolat k župnímu soudu. Průměrná doba rozhodnutí o odvolání ve druhém stupni činí 2 až 3 měsíce, v praxi záleží na konkrétním župním soudu. Rumunsko disponuje 6 přijímacími středisky s celkovou kapacitou 1 100 míst. V těch jsou ubytováni všichni žadatelé o azyl, pokud sami nepožádají o ubytování v soukromí na vlastní náklady. Azylová střediska jsou průběžně udržována a pravidelně monitorována ombudsmanem. Všichni žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří nedisponují dostatečnými vlastními prostředky a jejichž žádost není žádostí opakovanou, mají nárok na hmotnou a finanční pomoc sestávající z ubytování v azylovém středisku, peněžního příspěvku na stravu, ošatného a kapesného. Žadatelé o mezinárodní ochranu mají právo na přístup k práci po 3 měsících od podání žádosti, pokud o ní do té doby Ředitelství pro azyl a integraci nerozhodlo či probíhá odvolací řízení. Žadatelé o mezinárodní ochranu mají

nárok na základní zdravotní péči a léčbu závažných onemocnění v plném rozsahu. Většina azylových středisek disponuje vlastním lékařským personálem (praktický lékař, sestra).

11. Ze správního spisu se rovněž podává, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu poskytnuta dne 20. 12. 2022 možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí výše uvedenými seznámit se s informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést nové skutečnosti či informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že se nechce seznámit s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí, doplnění podkladů nenavrhл, rovněž nechtěl uvést žádné nové skutečnosti nebo informace.
12. Z výše citované právní úpravy zcela jednoznačně vyplývá, že žalovaný postupoval správně za situace, kdy žalobce podal 8. 10. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, přičemž měl vydané rumunské vízum, které bylo platné do 26. 5. 2022. Rumunsko v souladu s článkem 12 odst. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, uznalo svou příslušnost k posouzení předmětné žádosti a potvrdilo, že žalobce měl vydané rumunské vízum, které bylo platné do 26. 5. 2022. Žalobce na území Rumunska pobýval do května roku 2022, tedy i po ukončení platnosti předmětného víza. Soud sdílí závěr žalovaného, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je Rumunsko podle článku 12 odst. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, podle něhož pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
13. Nedůvodnou soud shledává i námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně zkoumal, zda v Rumunsku nedochází k systémovým nedostatkům při azylovém řízení. Touto otázkou se žalovaný dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí a s jeho závěry se soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí proto odkazuje. Dle názoru soudu neexistují žádné důkazy o tom, že by v Rumunsku docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli článek 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ostatně nic konkrétního ani žalobce k tomu v žalobě netvrdí. Posouzení žádosti žalobce v Rumunsku nevede k vážné obavě ve smyslu článku 3 odst. 2 věty druhé Nařízení Dublin III. Žádná z evropských soudních institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích rumunského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínkách.
14. Pokud jde o aplikaci článku 17 (diskreční oprávnění) Nařízení Dublin III, podle něhož odchýlně od článku 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný, je třeba zdůraznit, že žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele k úvaze o aplikaci článku 17 odst. 1 Nařízení Dublin III zjištěny v dané věci nebyly, jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 4. Žalobcem tvrzené zázemí v České republice v komunitě svých krajanů, ani okolnost, že zde může mít stále zaměstnání v tržnici Sapa v Praze, mezi takovéto okolnosti hodné zvláštního zřetele ve smyslu článku 17 odst. 1 uvedeného nařízení, nenáleží. Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá, a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz článek 3 odst. 2). Jde v první

řadě o zkoumání, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky. Ani takovéto okolnosti v průběhu správního řízení zjištěny nebyly, ostatně nebyly žalobcem ani tvrzeny.

15. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
16. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27.04.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně